

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1587/2021
14.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божицара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, Одељење за ванредне ситуације у Зрењанину, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3475/20 од 24.03.2021. године, у седници одржаној 14.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3475/20 од 24.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3475/20 од 24.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П1 55/19 од 16.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег увећања зараде по основу сати приправности за период од 29.01.2015. године до 05.02.2016. године, укупан износ од 37.464,08 динара од чега је износ од 24.493,18 динара главница, а износ од 12.970,90 динара припадајућа законска затезна камата на главницу на дан 29.05.2020. године, као и законску затезну камату на главницу, односно на износ од 24.493,18 динара почев од 30.05.2020. године, па до коначне исплате и за период од 06.02.2019. године до 29.01.2018. године, укупан износ од 93.765,32 динара од чега износ од 68.498,49 динара главница, а износ од 25.266,83 динара припадајућа законска затезна камата на дан 29.05.2020. године, те законску затезну камату на главницу, односно на износ од 68.498,49 динара почев од 30.05.2020. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 29.01.2015. године до 29.01.2018. године исплати појединачно опредељене износе на име разлике између исплаћеног дела трошкова превоза и цене појединачне карте спрам присутности на раду, а највише до висине месечне претплатне карте, са припадајућом законском затезном каматом на обрачунату разлику неисплаћених путних трошкова на дан вештачења 29.05.2020.

године, законску затезну камату на главницу, односно на износ од 683,33 динара почев од 30.05.2020. године, па до коначне исплате и износ од 1.114,83 динара на име законске затезне камате за доцњу на исплаћени износ на име путних трошкова на дан вештачења 19.05.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања, доприносе за незапосленост код Националне службе за запошљавање, те доприносе за здравствено осигурање код Републичког фонда за здравствено осигурање и то у износу који обрачунавају надлежне службе тужене у време обрачуна на износе опредељене у ставу првом петитума тужбеног захтева. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу захтева којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу за период од 29.01.2015. године до 29.01.2018. године на име разлике између исплаћеног и припадајућег додатка на плату за рад у смени исплати износ од 6.000,00 динара за сваки месец, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате као и да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоцу уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања, доприносе за незапосленост код надлежне Националне службе за запошљавање и доприносе за здравствено осигурање код Републичког фонда за здравствено осигурање у износу који обрачунавају надлежне службе тужене у време обрачуна на горе наведене износе. Ставом петим изреке, одбијен је приговор стварне и месне ненадлежности Основног суда у Бечеју истакнут од стране тужене. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 60.415,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до коначне исплате, док је ставом седмим изреке, ослобођен тужилац од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3475/20 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди и обавезан тужени да тужиоцу по основу накнаде трошкова поступка исплати још 32.085,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да су у преосталом жалбе тужиоца и тужене у целисти одбијене и првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу и делу одлуке о приговорима потврђена. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој расправља као о посебној ревизији (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име приправности и трошкова превоза, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је

одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 31.01.2018. године, а вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 93.675,00 динара.

Имајући у виду одредбу члана 403. став 3. ЗПП, те да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то у конкретном случају ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић